

Primera part

Primer capítol

Un dia d'Abril, a Londres a l'estat d'Oceania, Winston Smith es dirigia cap a sa casa on per les parets dels corredors hi havien cartells del rostre d'un senyor amb un eslogan que hi ficava: *la guerra és pau-la llibertat és l'esclavitud-la ignorancia és la força*, i un cartell que ficava El gran germà et vigila. A l'entrar a la seua vivenda, estava la telepantalla, un instrument que vigila tot allò que fas i dius. Este aparell capta tots els teus moviments i sons.

En aquest sistema totalitari hi havien quatre ministeris: el ministeri de l'amor (minimor), de l'abundància (minindància), de la pau (minipax) i el ministeri de la veritat (miniver); també van establir una llengua nova (la neollengua). Tot girava al voltant d'una persona i no te'n podies ixir dels límits imposats ja que et podrien condemnar a mort o a vint-i-cinc anys de treball costós.

Winston es va ficar en un lloc on la telepantalla no el podia veure i va començar a escriure en un diari encara que no va escriure coses amb trellat. Aquell mateix matí havia sigut el moment de l'odi, que consistia en estar dos minuts escoltant a Goldstein insultar a la població i al sistema. Durant aquest temps, Winston va compartir una mirada de complicitat amb O'Brien. A Winston aquesta situació l'asfixiava i va començar a escriure al diari Avall el Gran Germà consient de que l'anaven a matar per pensar així.

Segon capítol

Van cridar a la porta i asustat va anar a obrir, era la seua veïna, la senyora Parsons, que volia que li arreglara l'aixeta. Winston va anar i en la telepantalla estaven anunciant que anava a haver una execusió de soldats eurasiàtics. Els xiquets de la senyora Parsons acusaven a Winston de ser un espia d'Euràsia, un gran enemic d'Oceania. Aleshores en la telepantalla anunciaren la victòria de la guerra contra l'Índia.

Winston va continuar escrivint al diari. Ell escribia amb l'esperança de que algun dia, hi haguera *doblepensar*, és a dir, la gent es diferenciara per la forma de pensar i d'expressar-se i no tindre que opinar tots el mateix.

Tercer capítol

Winston va somiar en sa mare i en la germana ja mortes fa uns deu anys i ell pensava que va passar per a que ell es salvara. De sobte a la telepantalla va aparèixer una dona que els anava a preparar per a fer activitats gimnàstiques. Winston es va alçar del llit d'un bot i va imitar a la xica encara que ho estava passant mal degut a la seua úlcera de varius.

Hi havien tres grans potències: Oceania, Euràsia i Àsia Oriental. Oceania i Àsia estaven aliades contra Euràsia, que també estan en guerra. A Winston li pareixia que abans no havien estat en guerra amb Euràsia, inclús treballaven conjuntament, però el partit ja s'havia encarregat d'aniquilar ixa idea. Hi havia un eslogan que deia *el que controla el passat, controla també el futur; el que controla el present, controla el passat*, és a dir, que si es diu que en un temps alguna cosa era d'alguna manera, es seguirà pensant així. El que la gent necessitava era enrecordar-se de com era realment el passat i no creure el que els diuen, açò en neollengua, s'anomena *doblepensar*.

La instructora va dir que ja podien descansar i Winston va tornar a pensar en açò del doblepensar, pensava que el passat a part de haver sigut modificat, havia sigut destruït ja que havien canviat els llibres de text, premsa, etc. No recordava exactament quan es va imposar aquest partit, el Ingsoc (socialisme anglés).

Quart capítol

Winston treballava al Ministeri de la Veritat i la seua faena consistia en falsejar la realitat i manipular la opinió pública. Estava en una cabina on hi havia un *parlaescriu* per a missatges escrits, un tub més gran per als periòdics i un altre tub que anava a parar a un forn on tirava la informació original (el forat de la memòria).

En la cabina d'enfront treballava Titllotson, un home molt eficaç en la seua faena que possiblement tinguera el mateix ofici que Winston perquè era un treball prou costós i difícil. Més o menys, tots els que estaven allí es dedicaven a canviar la realitat, a eliminar del registre a gent que havia sigut vaporitzada, a falsificar fotografies, etc.

A aquest estat, educaven als xiquets a ser espies des de ben menuts, cosa que als adults els atemoria un poc perquè en qualsevol moment els podrien denunciar els seus propis fills. Un tal camarada Ogilvy als sis anys es va allistar als Espies, als onze va denunciar al seu oncle a la Policia del Pensament i va morir en una guerra. Aquest personatge realment no va existir, és una persona exemplar per als xiquets que havia de crear Winston. Aquest no s'explicava com podien fer apareixer i matar a gent que mai han existit però que en un futur sempre se'ls recordarà.

Cinqué capítol

Va baixar a esmorçar i es va trobar amb Syme, un amic seu que treballa al departament de les investigacions i està especialitzat en neollengua. Es sentaren junts a esmorçar un menjar horrible que els donaven, encara que pareixia sentar-los millor després de veure's la ginebra. Parlaren sobre l'execució del dia anterior, on Syme es va donar comte que Winston no estava d'acord amb ixé fet. També parlaren sobre la neollengua i li va explicar que s'havia creat per a limitar l'abast del pensament i acabar amb els *crimentals*, és a dir, als que pensaven diferent. Winston es va adonar que a Syme promte el vaporitzarien per la seua manera de parlar, perquè al partit no li agradava. La gent que parla continuament del partit i alaba al Gran Germà, mai seran vaporitzats, com per exemple el senyor Parsons. Aquest li contava a Winston que la seua filla va anar perseguint a un estranger sospitos.

De sobte va parlar la telepantalla anunciant que havien guanyat la batalla de la producció i va mostrar les antigues i les noves estadístiques en quan als grams de menjar que es corresponia. Winston no entenia com la gent podia creure's allò i va apartar la mirada. Va vore a una xica mirant-lo i Va pensar que seria del departament de novel·la.

Va sonar el timbre per a tornar al treball.

Sisé capítol

Winston estava escrivint al diari un encontre que va tindre amb una prostituta ja vella. Això estava prohibit perquè la gent del partit no es pot relacionar en individus de classe baixa per a no compatir opinions. L'objectiu del Partit era llevar-li tot el plaer a l'acte sexual inclús entre el matrimoni, encara que es podia passar perquè les dones havien de tindre bebés i algunes anaven a bancs d'inseminació.

Winston també recordava que va estar casat amb una dona, Katharine molt poc de temps i després no va tornar a saber res d'ella però sabia que no estava morta.

Seté capítol

Winston estava reflexionant i va arribat a la conclusió de que la única solució que hi havia estava en els proletaris, junts podrien canviar este sistema tant angoixant. Un dia va veure a moltes dones renyint per uns utensilis de cuina i es va adonar que coordinant-se podrien aconseguir molt. Els proles també estaven vigilats

per agents de la Policia del Pensament i per unes lleis bàsiques.

Winston va copiar un fragment d'un llibre infanti, al seu diari, sobre la vida a Londres abans de la Revolució, encara que no sabia massa bé si era veritat allò que contava ja que tots els llibres de text també havien estat manipulats.

La telepantalla no parava de parlar dia i nit anunciant les millores de vida des de que estava al cap davant el Gran Germà i el Partit. Winston no sabia exactament ni quan ni d'on havia ixit aquest personatge, però estava segur de que abans es vivia millor.

Va arribar a les mans de Winston una fotografia de Jones, Aaronson i Rutherford, tres crimentals que els pillaren i els detingueren. Recordava haver vist a estos tres en una cafeteria, tenien un mal aspecte i estaven bebent ginebra. En la telepantalla d'aquell mateix lloc, apareixia Rutherford confessant fets que l'havien obligat a dir i donant les gràcies de que si no haguera sigut pel Partit, ell continuaria siguent un crimental. Se n'adonà de que Rutherford estava mirant la telepantalla i li estava caiguent una llàgrima.

Si la Policia del Pensament et pillava, era molt difícil ixir d'ahi a no ser que cedires a el que ells volien, i al poc temps d'haver-te deixat escapar, et mataven. Winston no comprenia com si abans una cosa era d'una forma, al dia següent ja no era així i intentaven canviar el pensament de la gent per fer-los creure de que ara és com ells diuen. El passat, encara que no volia creure-ho, era perfectament alterable.

Octau capítol

Winston acabava d'arribar a casa i sentia un olor a café de veritat. Ja feia temps que no acudia a les reunions del Centre Comunal i això era perillós perquè els membres del Partit no tenien temps lliure i no estava sol a no ser que estiguera dormint, cosa que volia dir que si no estava en ningun d'aquests llocs, estaria en algun lloc col·lectiu. Encara que fóra passejar, ja era perillós perquè estaries amb contacte amb tota classe de gent (en neollengua, aquest fet, s'anomenava *vidapròpia*). Va estar passejant pels carrers de proletaris i va vore com vivien i alguna gent s'asombrava de vore'l perquè per estes zones no passava gent amb el uniforme blau que representava ser membre del Partit. De sobte un home vell va correr cap a ell i el va advertir de que es cubrira perquè havien tirat un bomba, i efectivament així va ser. Va continuar caminant i es va trobar amb uns homes que parlaven de la loteria, discutien que mai els havia tocat. Winston sabia perfectament que ixos premis eren atorgats a gent inexistent, però la gent pareixia creure amb la esperança de que algun dia els tocara la loteria. Se li va ocórrir que podria entrar a una taverna i preguntar-li a un home vell com era la vida abans de la Revolució. Es va seure amb una cuadrilla de vells i li contaren que abans de la Revolució, la cervesa era més bona i més barata. Winston va introduir el tema de si la vida era millor abans o després de la Revolució i aquest home sols sabia que dir-li detalls i anècdotes. Era inútil seguir en ixa conversació i conforme passaren els anys ja seria impossible resoldre ixe enigma.

Va reconèixer la tenda on havia comprat el seu diari i va entrar. Va parlar amb el propietari sobre que la gent ja no valorava les ambigüetats autèntiques. Winston li va comprar un coral envoltat de cristal per quatre dòlars i aquest el va convidar a que pujara i ensenyar-li una habitació. Era un dormitori que a Winston li va despertar una espècie de nostalgia i va pensar en la possibilitat de llogar-lo. Li va cridar l'atenció que no hi havia telepantalla i un quadre que representava un edifici conegut. L'amo, el senyor Charrington, li va explicar que abans de ser bombardetjat, era una església, l'església de Sant Climent, i li va mostrar una espècie de dança que es practicava en relació a aquesta església.

Ja era de nit i tornava cap a casa, es va esglaiar al vore que una dona amb un mono blau caminava cap a ell. Quan es va aproximar, es va adonar que era la xica del departament de novel·la, era curiós ixa coincidència. Winston pensava que l'estava espiant.

Va arribar a casa molt tard, a la telepantalla hi havia un dona cantant una cançó patriòtica. Winston va veure

ginebra i va intentar escriure en el diari, pensant en O'Brien que era al que anava dedicat, però no va poder. Estava convençut de que la Policia del Pensament l'anava a detindre i no volia passar per la rutina de la confesió ni passar-ho mal per a acabar morint de totes formes.

Segona part

Primer capítol

Winston va anar al servei del treball i es va creuar amb la xica del departament de novel·la. Per a cridar la seua atenció, la xica es va caure i Winston va anar a ajudar-la a que s'alçara, fet açò la xica a aprofitar per donar-li, dissimuladament, perquè es trobaven enfront d'una telepantalla, un paper que deia: T'estimo. Es va ficar molt nerviós al llegir aquestes paraules i després va baixar a esmorçar per vore si podia estar sol una estona.

A la vesprada, li encarregaren un treball costós que consistia en falsificar la producció de fa dos anys per desacreditar a un membre del Partit Interior, més tard va anar a una reunió del Centre Comunal. Per la nit va estar pensant com podia preparar un encontre amb esta xica.

Passaven dies i setmanes i Winston estava hipersensible inclús en somnis, no podia deixar de pensar amb ella. Finalment la va vore i es va alegrar molt. Un dia en l'esmorçar, va vore que ella estava en una taula sola i quan va anar a sentar-se, un xicot que li deien Wishler, el va convidar a sentar-se amb ell. Winston va pensar que era imprudent refusar ixa invitació per a sentar-se amb una xica que estava sola, i va anar amb ixe xic. Un altre dia a la mateixa hora, la xica continuava al mateix lloc i sola, ara sí, van poder parlar molt poc però els va donar temps de quedar ixa mateixa vesprada a les set en la plaça de la Victòria prop del Monument. Allí estigueren els dos, a l'hora acordada. Winston no es va acostar fins que es pugueren clavar entre la multitud. Com estava ple de telepantalles, tornaren a quedar al diumenge per anar-se'n fora de la ciutat. La xica li va donar unes instruccions a Winston i es quedaren agafats de la mà entre la multitud que estava observant als camions amb presoners dins.

Segon capítol

Winston va emprendre el viatge cap al camp on havia quedat amb esta xica i va passejar mentre es feia hora. Al moment que estava agafant unes floretes, la xica li va passar la mà pel muscle i este es va girar. La xica el va endinsar per dins del bosc, s'aseguren i parlaren sobre ells. Winston va conseguir saber el seu nom, li deien Julia, i li va confessar que abans de que li donara aquell paperet, ell l'únic que volia d'ella era abussar i després matar-la perquè pensava que era de la Policia del Pensament. Continuaren parlant i es donaren comte que compartien opinions ideològiques respecte al Partit. Es detingueren per contemplar el paisatge i a un au que volava i cantava, emocionats s'abraçaren amb força. Després es gitaren entre la gespa i mantingueren una relació sexual, finalment quedaren dormits. La seua relació era de batalla, era un colp contra el partit.

Tercer capítol

La xica es va despertar i es va ficar a organitzar el viatge de tornada, ja que havia de ser diferent del d'anada.

Durant el mes de maig, només havien tingut una trobada així en el campanari d'una església en ruïnes. A part, es trobaven pel carrer però havia de ser mesclats entre la multitud. Un dia, passant per un carrer, els esclatà una bomba molt prop d'ells, però no els va fer res mal. Tenien converses sobre el Partit, el Pornosec, la mort... Winston també li va parlar sobre la seua dona.

Quedaren en tornar-se a vore en aquell bosc.

Quart capítol

A Winston se li va ocurrir que podria llogar-li l'habitació al senyor Charrington per a trobar-se amb Julia. Una tarda, mentre l'esperava, va sentir a una dona cantar i es va meravellar de sentir-la perquè la música que feien per als proles no tenia molt de ritme, i esta dona va alegrar la cançó. Finalment va arribar la Julia i va dur menjar (café, te, sucre...) del bo, no el que els proporcionaven. La xicota es va maquillar, es va perfumar i es va ficar nua. Winston i Julia es gitaren al llit i quan es despertaren van beure el café que feia una olor molt bona. Van trobar una rata en la habitació i li va confesar a Julia que li tenia pànic a les rates encara que no sabia massa be perquè era, suponia que seria per una imatge que tenia de sa mare morta i les rates se l'estaven menjant. Winston comparava el petjapapers de cristal, que li va vendre Charrington, amb el món en que estava; el interior del cristal era profund però transparent, com si la superfície cristalina siguera la coberta del cel que tanca un diminut món amb tota la seua atmòsfera, i Winston tenia la sensació de que podria penetrar en ixe món tancat.

Cinqué capítol

Winston es va interessar per saber on estava Syme i va vore que l'havien vaporitzat, és més, consistia com si mai haguera existit.

Mentre, els membres del Partit, estaven fent els preparatius (manifestacions, conferències, exposicions...) per a la setmana d'Odi. Winston passava molt de temps revisant col·leccions del Times i alterant les notícies que anaven a ser dites en els discursos. Van compondre una cançó que tots els xiquets cantaven, encara que tenia un ritme no molt melodiós. Per tota Londres, van penjar un cartell amb el rostre d'un soldat eurasiàtic donant una mala imatge per a que despertara cert odi cap a Eurasia.

Winston i Julia continuaven veient-se en aquella habitació i parlant sobre temes polítics on els dos es podien desfogar. Julia creia que tot estava inventat pel Partit per a que alabaren més al sistema, que en realitat no estaven en guerra contra Euràsia, que potser Goldstein també fora un invent... ella sols es sentia que estava anant contra ells quan practicava el sexe sens parar. Winston li va explicar que les coses no eren aixina, que si que hi havia una guerra perquè avanç estaven en pau. Estaven prou enamorats però sabien que açò no podia durar per sempre, que acabarien descobrint-los.

Sisé capítol

Per fi Winston va poder parlar amb O'Brien. Se'l va trobar en un passadís i li va dir que era un bon redactor i que utilitzava perfectament la neollengua, cosa que a Winston el va alagar molt. O'Brien treballava en el Departament de Registre i li va dir a Winston que li enviaria la desena edició del diccionari de neollengua, però després va decidir donar-li la seua adreça per a que passara ell personalment a per ell.

Winston tot emocionat de haver parlat i quedat en el seu companyer *crimental*, ho va escriure al seu diari. Quan parlava en O'Brien o en Julia o inclús quan escribia ixe diari, a Winston li donava la sensació de que s'estava matant ell mateix, que estava elegint ell la seua mort.

Séptim capítol

Winston es va despertar emocionat perquè havia somiat en sa mare i li va dir a Julia que fins ara, havia pensat que ell havia assassinat a sa mare. Quan va despertar, li va vindre al cap l'últim record de sa mare i la germaneta. Estaven la seua vivienda que era una habitació oscura, abans era així, la gent es tenia que refugiar on podia perquè era un temps de pànic i fam. Elles estaven abraçades i Winston va agafar una barreta de xocolata i es va amagar per a menjar-se-la. Va sentir a sa mare cridar-lo però ell no va acudir. Quan va arribar, aquestes dos ja no estaven, sols hi havien rates, per això els té ixa por. Ja no va tornar a veure mai més.

Octau capítol

Winston i Julia van acudir al domicili d'O'Brien. Quan arribaren, aquest estava ocupat i quan va acabar, va apagar la telepantalla. Els dos es quedaren assombrats i O'Brien els va explicar que els membres del Partit Interior podien estar mitja hora sens ser vigilats. Winston, després d'assegurar-se que no hi havia res que el poguera delatar, li va proposar a O'Brien unir-se a la organització contra el Partit de la que formava part ell. Va entrar el criat amb una botella de ví i es va sentar junt a ells tres. Julia i Winston s'informaren sobre si era veritat si realment existeix la Germandat, al que O'Brien va dir que sí, que ixa era l'associació contrària al Partit i el seu cap era Emmanuel Goldstein. A continuació O'Brien, els va fer unes preguntes del que estaven disposats a fer. Van contestar a tot que sí excepte a la pregunta de si podrien ser capaços de separar-se i no tornar-se a vore mai més. Després li va ordenar a Martin que tornara al seu càrrec i a la parella els va dir les regles: si els pillaven no anaven a descobrir a ningú mes, tenien que canviar freqüentment d'amagatall i que més avant els enviaria el llibre de la Germandat per que es llegiren. O'Brien va despatxar Julia, faltaven deu minuts per a tornar a connectar la telepantalla i seriosa millor que anaren per separat. Li va donar les últimes advertències a Winston i li va desxifrar l'últim vers de la cançó que tenia sempre present Winston al cap, la cançó que li va ensenyar el senyor Charrington. S'acomiadaren i se'n va anar.

Nové capítol

Winston ja no podia més, es va passar cinc dies treballant tot el dia sens quasi descansar, perquè havia de canviar tots els documents fins al moment. El Partit va decidir que ja no estaven en guerra amb Euràsia, ara estaven contra Àsia Oriental, sempre havien estat en guerra contra esta potència i Euràsia sempre havia sigut una aliada. Quan va acabar de falsejar una altra vegada tot el passat, se'n va anar dèbilment a l'habitació del senyor Charrington.

Ja tenia el llibre de Goldstein que li va donar un xic tal com va acordar amb O'Brien. En arribar, mentre esperava a Julia, va fulletjar el llibre. Quan va arribar, estava molt cansada i es va gitar al llit. Winston va començar a llegir el llibre escrit per Emmanuel Goldstein. Va llegir el primer capítol que es titulava *La guerra és pau*, i tracta de la divisió en classes de la societat. Quan va acabar aquest capítol es va donar comte de que ell tot el que deia ja ho sabia, o al menys, s'ho imaginava. Va passar directament al capítol tres, titulat *La ignorancia és la força*, on explica que sempre hi ha una guerra en alguna potència perquè busquen més territoris i mà d'obra barata, encara que tots tres estan equilibrats en aquest sentit. Diu que el present és primitiu i abans es vivia millor. També parla de l'economia i de que estan en guerra per a estar en la pobresa i que aquesta gent no es rebel·le. Es dediquen a construir per a la guerra i no a produir matèries profitoses. Es trata d'empobrir més a la gent pobra i els de l'alta jerarquia, pareixer més privilegiats. La finalitat del partit és conquerir la superfície de la terra i extingir la llibertat del pensament.

Quan va acabar de llegir estos dos capítols se'n adonà de que no havia après res del que no entenia, per ara sabia el *com* però no el *perquè*.

Dècim capítol

Es va despertar amb una cançó que la feia sonar una proletària que estava estenent la roba. Winston no entenia com podia aquella dona donar-li ixe ritme a la cançó ixa. Es va asomar a la finestra i va cridar a Julia per a que l'observara. Estaven nus i van comparar el cos de la prole amb el d'ells, que estaven en els ossos del menjar que els donaven. Winston pensava que ells eren els morts i els proles, el futur. Els dos repetiren esta frase i, de sobte, una veu fosca va parlar ordenant-los que no es mogueren i que es ficaren amb els braços alçats esquena amb esquena però sens tocar-se. La casa estava rodejada i van aparèixer guàrdies per la finestra i per la porta. Un li va pegar un colp a Julia i se la van endur, i l'altre va trencar el coral. Va entrar el senyor Charrington, que va resultar ser un Policia secret del Pensament, aquest va ser el que els va traicionar. Tenia l'aspecte físic molt canviat, estava quasi desconegut.

Tercera part

Primer capítol

Winston no sabia on estava, però suponia que estava en el ministeri de l'amor, en una celda amb parets blanques controlada per una telepantalla. Winston no es trobava bé del ventre i tenia molta fam. Va pensar que potser tindria miquetes de pa en la butxaca i va clavar la mà per a comprovar-ho, però es va quedar en l'intent perquè la telepantalla li ho va prohibir. Winston es mantenia en silenci i molt quiet. En la celda hi havia més gent (lladres, traficants de drogues, prostitutes, membres del Partit...).

Winston no recordava quasi a Julia i per entretenir-se comptava les rajoletes de la paret. De sobte va vore entrar a un poeta anomenat Ampleforth. Aquest poeta l'havien detingut per ficar la paraula god (Dieu) al final d'un vers. Després el cridaren per a passar a l'habitació 101. En això, va entrar Parsons a la celda on estava Winston, i este es va sorprendre molt. L'havien detingut perquè la filla el va denunciar, ja que en somnis va dir: Avall el Gran Germà. Parsons es sentia orgullós de que el detingueren per este fet, ell no volia convertir-se en un crimal. No volia que el mataren, afirmava que ell seria bò per a faenes agrícoles. Més tard, s'endugueren a un home desesperat a l'habitació on anaven a parar tots. Winston es va quedar sol. A l'estona, va aparèixer O'Brien dient-li que no s'enganyara, que ell ja sabia el que li anava a passar. O'Brien va deixar passar a un guàrdia que li va pegar un colp al colze i li va deixar el braç inútil i, sense forces, va caure a terra. Estava molt dèbil.

Segon capítol

Winston estava gitat en un llit un poc més elevat de terra. O'Brien estava de peu al seu costat i a l'altre un home preparant una jeringuilla hipodèrmica.

No tenia consciència del temps que transcurria. Casi sempre li estaven pegant per a que confesara i ell a vegades es resistia i deia que no anava a dir res fins que el dolor no s'apoderara d'ell.

Recordava que li havien rapat el cabell, que li prenien el pòls, observaven els seus reflexos i l'inspeccionaven per si tenia algun os trencat.

Li van fer un interrogatori preguntant-li en qui estava actualment en guerra Oceania. Winston va contestar que quan el detingueren, Oceania estava en guerra amb Àsia Oriental però dies abans de proclamar aquella guerra, estaven en guerra contra Euràsia. Després li mostra fugaçment una foto de Jones, Aaronson i Rutherford, i li diu que no existix. Winston li replica dient-li que si que ha existit i O'Brien tira la foto al forat de la memòria i li diu que ja no existix. Winston diu que ara no però si que existix en la seua memòria.

Més tard, O'Brien trau quatre dits i li pregunta a Winston que quants dits veu, al que Winston contesta que hi han quatre dits. O'Brien li plantetja la possibilitat de quants dits hi haurien si el Partit diguera que hi han cinc. Winston no canvia d'opinió i este tira d'una palanca que li produïa molt de dolor a Winston perquè li estava els ossos. Van estar així successivament fins que Winston ja no podia més i li va donar la raó, però això no bastava.

O'Brien, després de manipular-lo, li diu que li pot preguntar el que vuiga. Winston va preguntar per Julia, pel Gran Germà i la seua mortalitat, per la Germandat i el contingut de l'habitació 101; Julia l'havia traït, el Gran Germà sempre existiria, la Germandat mai sabia si existix, i el que hi havia en l'habitació 101 ja ho sabia.

Tercer capítol

O'Brien li diu que la primera etapa que és la de aprendre, ja l'ha passat. Ara li tocava comprendre. Winston estava al llit i O'Brien li feia entendre com funcionava el poder i el *per què*. Li va explicar el Partit volia el poder per l'amor al poder, no els interessava el luxe ni les riqueses, solament el poder. Eren diferents de la resta de les oligarquies del passat perquè saben el que estan fent. O'Brien va ficar l'exemple de l'Alemania nazi i els

comunistes russos.

A Winston li impactava el rostre envellit de O'Brien i este ho va adivinar i li recorda la consigna del partit: *La llibertat és l'esclavitud*. Esta frase és irreversible, és a dir, l'esclavitud és la llibertat. Perquè si intenta fer pensar a tots una cosa que no sonava creïble però la gent l'accepta, passarà a ser l'única realitat. Esta idea Winston no la tenia molt clara. La forma de demostrar el poder d'un home sobre l'altre és fent-lo sufrir. L'únic sentiment que ha d'haver sobre la terra és l'odi, l'amor l'anaven a suprimir per ser més objectius. No hi hauria amor entre familiars ni amistat, perquè ja no sabries de qui fiar-te, tots et podrien traïr.

O'Brien li va dir que es ficara nu i que es mirara a l'espill. Winston al vore el seu cos esquelètic, se li va escapar una llàgrima. Tenia el cos d'un color gris, el pèl se li caïa al igual que les dents, i estava en la pell i l'os. O'Brien li va fer entendre que ell va decidir acabar així des del moment que es va ficar en contra del Partit. Winston havia passat per totes les tortures però encara no havia traït a Julia, continuava amant-la.

Quart capítol

Winston ja estava recuperant el seu estat inicial i ja es trobava millor. Duria mesos allí dins, no era concient del temps. Li van deixar una pissarra per si volia escriure alguna cosa. Va estar reflexionant i va arribar a la conclusió que si continuava pensant en contra del partit, eixiria ell perjudicat i no tenia sentit, sols havia d'aprendre a pensar com ells. En això va agafar la pissarra i va escriure: *La llibertat és l'esclavitud, dos i dos són cinc i el poder és Déu*. Ja ho acceptava tot: el passat no havia sigut alterat, Oceania sempre havia estat en guerra contra Àsia Oriental, aquells tres personatges eren culpables dels crims dels que els havien acusat.

Un dia mentre somiava estava cridant a Julia i es va despertar esglaiat. Havia retrocedit un pas, continuava pensant en Julia, estimava a Julia.

Va anar O'Brien i li va dir que estava anant molt bé intel·lectualment però fallava en la part emocional. Winston li va confesar que odiava al Gran Germà, al que O'Brien va solucionar dient: *ha arribat el moment, habitació 101*.

Cinqué capítol

Van aseure a Winston en una cadira que li subjectava tot el cos, estava mirant cap avant, tampoc podia moure el cap. O'Brien va entrar en esta habitació i darrere d'ell un guàrdia amb una gàbia en les mans. O'Brien va dir que en aquella habitació estava el pitjor del món que variava en cada persona, és a dir, el pitjor del món d'una persona. En aquest cas eren les rates, que era el que més odiava Winston. O'Brien li va arrimar la gàbia a Winston i li va explicar el funcionament: la boca de la gàbia aniria subjecta a la seua cara i ell aniria obrint els departaments que la constituïen fins que les rates botaren a la cara de Winston i el devoraren. Winston es va rebotar, estava gillant de pànic.

Aquesta tècnica consistia en mesclar allò que més pànic tens amb els sentiments.

Quan va vore que ja faltava poc per a que les rates li saltaren, començà a cridar i a demanar que no el feren passar per això, que li ho feren a Julia.

Ja estava curat.

Sisé capítol

Winston quasi sempre estava en el Nogal, una cafeteria on ja tenia la seua taula reservada i el cambrer ja sabia el que li agradava, els seus gustos.

Oceania ara estava en guerra amb Euràsia, sempre havia estat en guerra amb Euràsia. El cambrer li va dur un tauló d'escacs i el *Times*. Hi havia un cartell amb el retrat del Gran Germà i deia: El Gran Germà et vigila, en la telepantalla estava sonant música, però la van interrompre per a donar una informació. A Winston ara li importava molt allò que feia el Partit i les notícies de les batalles. Va escriure en la taula: $2+2=$.

Va recordar l'encontre que va tindre en Julia un dia que feia molt de vent. No els importava si hi havien micròfons, van parlar molt poc, solament es confesaren que s'havien traït mutuament perquè en aquell moment decidíu només es mira per ú mateix.

Ara Winston no tenia quasi faena, era membre d'un subcomité del Ministeri de la Veritat.

Més tard la telepantalla va mostrar a Winston confesant tot allò que li havien ordenat. Quan es va vore, li va caure una llàgrima, s'havia vençut ell mateix. Estimava al Gran Germà.

– 10 –